

Poštnina plačana v gotovini

6

LETNIK 41

FEBRUAR

1932-1933

VSEBINA 6. številke: Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Vaš prijateljček — Gustav Strniša: Zvonček (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o kalendarju — Venceslav Winkler: Čudodelni demant — Marijin vrtec — Uganke, skrivalice in drugo.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Sv. Petra cesta 91
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč)

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Štirideseti dan po svetem božičnem prazniku še enkrat zažari božična zvezda v svojem milem sijaju. To je 2. februarja, ko obhajamo Svečnico, zadnji praznik iz božičnega kroga.

Vsi že veste, kaj se je ta dan zgodilo. Marija je vzela štirideset dni starega Jezuščka v naročje in ga je nesla v tempelj v Jeruzalem, da bi ga tam Bogu darovala. Z ljubečim srcem jo je spremljal sveti Jožef. Kamor gre Marija z Jezusom, tja gre tudi on. Saj je sveti Jožef čisti varuh Device Marije in rednik Sina božjega. Š seboj nese sveti Jožef dva golobčka, ki jih bo Marija darovala nebeškemu Očetu, da bo dobil Jezuščka nazaj. Tako je bilo zapovedano v Gospodovi postavi. Božje Matere in božjega Sina sicer ne veže nobena postava. Toda Marija ne mara nobene izjeme. V svoji veliki ponižnosti stori vse tako, kot so delale druge judovske matere. Marija je res v vseh stvareh ponižna dekla Gospodova.

Ob prihodu v tempelj je doživela Marija nekaj izrednega. Sivolas starček z dolgo belo brado je stopil k njej in jo poprosil, da mu je dala Jezuščka v naročje. Bil je to stari Simeon, ki je vse svoje življenje hrepenel, da bi videl Zveličarja. Ta dan ga je sveti Duh razsvetlil, da je prišel v tempelj in spoznal je v malem Jezuščku svojega Odrešenika. Ves vesel je govoril: »Gospod, zdaj rad umrjem, ker sem videl Zveličarja. Ta je luč v razsvetljenje poganov in v slavo izraelskega ljudstva.«

Kako lepe in pomenljive so te Simeonove besede. Zaradi njih je Svečnica praznik veselja za vse verne ljudi. S Simeonom veselo verujemo tudi mi, da je Jezus luč sveta. On nam je prinesel luč prave vere, da vemo, kdo nas je ustvaril, da vemo, čemu živimo, in vemo, kam gre naša življenjska pot.

Ker je Kristus luč sveta, zato na Svečnico duhovniki sveče blagoslavlja in procesija z gorečimi svečami se razvrsti ta dan po cerkvi. Blagoslovljena goreča sveča naj nas spominja na Kristusa. Zato tudi pred tabernakljem večna luč gori. In pri krstu dajo otroku gorečo svečo. In umirajočemu kristjanu jo dajo v roke. Da bi nikdar ne pozabili: Kristus je luč sveta. Kdor v Kristusa veruje in ga ljubi in moli, ta se bo večno zveličal.

O, da bi Kristus, luč sveta, razsvetlil vse ljudi!

V prazniško veselje Svečnice pa je primešana grenka kaplja pelina. Sredi vesele pesmi je postal starček Simeon naenkrat žalosten. Razsvetljen od svetega Duha je gledal bridke dogodke pred seboj. Žalosten je Mariji dejal: »Tvojo dušo bo meč presunil!« Takrat se je Marija sklonila v neizmerni vdanosti pred Bogom, njeno srce pa je zagrnila velika bridkost. Pred njeno dušo je vstala Kalvarija in na Kalvariji križ, tako velik, tako strašen...

Tako je Svečnica kakor most, ki veže božični in postni čas med seboj. Na Svečnico zvonovi še veselo pojo, kmalu pa bo njih pesem vsa resna in otožna. Ljudem bodo oznanjali, da gre naš ljubi Gospod Jezus v strašno trpljenje in v smrt za odrešenje naših duš.

Kdor hoče biti pravi Jezusov učenec, mora biti pripravljen na trpljenje. Kdor je Jezusu bližji, ta bo tudi več trpel. Marija mu je bila najbližja in najdražja, zato je tudi z Jezusom največ trpela. Sedem strašnih žalosti je kakor sedem mečev presunilo njeno dušo.

Otroci Marijini! Obhajajte Svečnico s pobožnim veseljem! Prižgite ta dan v svojih srcih veliko luč vere in ljubezni do Jezusa. Božični čas ugaša. Luč božične vere in ljubezni do Jezusa pa ne sme v naših dušah nikdar ugasniti. To nam kliče Svečnica: Duša brez

luči je nesrečnica! Spominjajmo se na Svečnico takih nesrečnih duš in molimo za nje, da jih Kristus razsvetli.

Mislimo na Svečnico tudi na križ in trpljenje — kakor je mislila naša mati Marija. Tudi našo dušo bo večkrat presunil meč. Naj pride karkoli nad nas, z Marijo bomo vdani govorili: Trpeti hočemo z Jezusom in zaradi Jezusa. Vse za te, o presveto Srce, ki si za nas na križu izkrvavelo!

Vaš prijateljček.

»Gotovo bo prepozno,« si misli uboga mamica, kajti zdaj je vedela: sveta Devica mi ga bo vzela!

Naslednji dan so poklicali zdravnike specialiste (to je take, ki se na davico še posebno razumejo); nobenih stroškov se niso ustrašili, samo da bi ljubega sinčka iztrgali smrti iz koščenih rok. Toda kaj pač more opraviti zemeljska mamica proti rajski mamicici!

Ko so zdravniki dajali poguma in upanja, ko so trdili, da je vbrizgano zdravilo bolezen ustavilo, sta se Gvidon in mamica spogledala globoko v oči, to se pravi, pogledala si v dno srca, in se razumela.

Deset dni je preteklo v mučnih skrbeh, potem se mu je pa kar zares izboljšalo. Fantek je kaj malega tudi jedel in z mamico kramljal.

Kolikšna sladka radost za materino srce, ko se ji je Gvidon odkril popolnoma tak, kakršen je bil, odkril prvič v življenju!

Ko je nekega dne zopet govoril o svoji ljubljeni skrivnosti, je mati slišala nekaj, česar ne bi nikoli pričakovala.

Pomenkovala sta se tudi o šoli in o Gvidonovih tovariših. Tedaj pa potegne Gvidon mamico čisto blizu in ji odkrije nekaj podobnega, kakor tisto noč, ko je zbolel: »Mamica, pogosto si me kregala radi šole, in hudo me je bolelo. Kaj hočeš, mamica; rekel sem sam pri sebi: Moj poklic bo, da pojdem kmalu v nebesa. Čemu naj se torej trudim za izpite, ki jih nikoli delal ne bom? Kadar nam je torej učitelj razlagal, sem jaz sanjal o stvareh, ki so lepše od slovnice. Joj, koliko in kako lepih stvari sem se naučil, kadar sem počasi molil Zdravo Marijo!«

Vsaka Gvidonova beseda je kakor puščica prebadala srce ubogi mamici, da je kar naprej jokala, pa ne samo radi prihodnosti, ampak tudi radi preteklosti. Svojega dragega sinčka je torej tako slabo razumela!

Vpila je nad njim, ga kregala in poniževala! No in zdaj izve, da ni bil radi lenobe raztresen; zdaj tudi razume, zakaj ji je tolikrat rekel: »Toda, mamica, saj ne lenarim!«

Kako visoko zdaj ceni po njegovi pravi vrednosti tega fantka, tako ponižnega, tako ljubečega, tako čistega, da ga je sama blažena Devica v Lurdu, ki vse ve, nagovorila: Moj ljubi Gvidonček!

Gvidon, ki je toliko pretrpel, in ki je hranil skrivnost, se ji je zdel kakor mala posvečena hostija; komaj se ga je upala dotakniti, tako blizu dobremu Bogu se ji je zdel.

Toda joj! Kako malo je doslej razumela Gvidonovo ljubezen, koliko časa izgubila! Vse lepe sanje so izginile kajti kristjanka je, zato slutiti: Gvidon je tako vzvišen, tako veličasten, tako lep, da je samo za svojo drugo, nebeško mamico!

Otročiči moji, Gvidon bo v svoji duši še bolj zrastel. Gotovo se še spominjate, kako sem vam pravil o njegovi zmoti glede šole, ko je ta ljubi angelček mislil, da se njemu ni treba učiti. Ko je zrl smrti v oči, je tako lepo preprosto odkril svojo belo, čisto, nedolžno dušo.

Kadar v šoli ni poslušal, zato ni poslušal, ker »je mislil na lepše stvari«. Vdajal se je dolgim, pobožnim

sanjam, pa ni mislil, da s tem kaj hudega dela; tudi, kadar so ga kregali, ga je bolelo, pa vendar se ni izgovarjal.

»Mamica, radi šole si me velikokrat kregala in me je hudo bolelo.«

Zdaj pa je v mračni sobici trpeč jasno spoznal, da so ga mamica in učitelji po pravici kregali, prav živo se je zavedel, da se je glede učenja zmotil, zato je pa tudi takoj napravil trden sklep: Vse dušne muke, vse telesne bolečine, vse strašne smrtne boje hoče ponižno darovati Bogu v spravo!

Mali mučenec je rad ponavljal besede desnega razbojnika: Kar trpim, trpim po pravici.

»Mamica, Jezušček mi daje priliko, da se spokorim za svojo lenobo v šoli, zato da bom mogel iti naravnost v nebesa.« Mogoče je s svojo lenobo dajal pohujšanje, morda so prav radi njega še drugi lenarili!

»Povej mi, mamica, kaj pomeni beseda: zadoščenje?«

In glejte: Gvidon je čisto preprosto, molče in junško sprejemal vse iz ljubezni do svojega Jezuščka, katerega je bil razžalil.

Angel se je spremenil v spokornika.

Prijatelji Fongalanskih so pripovedovali, da so dečka v bolezni vsak dan obiskovali, da ga pa nikoli niso videli drugačnega kot popolnoma vdanega in popolnoma zadovoljnega.

Isto je potrdil tudi vodja Gvidonove šole. Meseca februarja 1925 je v časopisu svoje šole »Med nami« zapisal takole:

»Gvidon je svoji skorajšnji smrti jasno gledal v oči, ne da bi se bal. Gledal jo je in se ji smehljaj.«

(Dalje.)

Gustav Strniša:

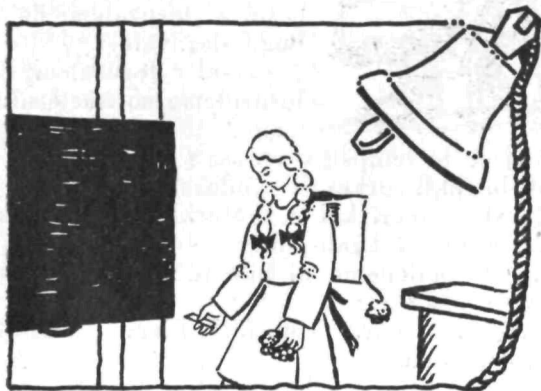
Zvonček.

Tinka, tinka,
naša Minka
to ti rada poleži,
da še šolo zamudi.
Zvonček jo pa kliče: »Minka!
Vstani, Minka! Tinka, tinka!«

Tinka, tinka,
naša Minka
v šoli nič ne zna —
komaj čaka, da zapoje
drobni zvonček: »Tinka, tanka!«

Tinka, tanka, tanka, tinka!
Očka vpraša: »Kje je Minka?
Poldne odzvonilo je,
čas že za kosilo je!«

»Tinka, tanka, tanka, tinka!«
zvonček jo zatoži: »Minka
danes v šoli bo sedela,
tam kosilo bo imela!« —
Očka gleda in se čudi. —
»No, zaprta je zaspanka!
Tinka, tanka, tinka, tanka!«

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Svečan — februar.

»— Imate že svečke za jutri?«

»Kakšne svečke?«

»Jutri je Svečnica, ne veš, pa se ves mesec po tem imenuje svečan,« poučuje Selan. »Štirideseti dan po Božiču — kaj je bilo, ko je bil Jezus štirideset dni star?«

Trije, štirje zakričijo:

»Sta ga Marija in Jožef nesla v Jeruzalem, da bi ga Bogu darovala!«

»Da, v Jeruzalem! Tam v Jeruzalemu so imeli silno lep tempelj.«

»Kaj je to tempelj,« vpraša Cilo.

»Mi bi rekli cerkev. Ta judovski tempelj pa je bil dosti lepši in večji kot naša cerkev; še lepši, kot je škofova cerkev v Ljubljani.«

»Kaj v Betlehemu ni bilo nič cerkve, da sta ga nesla v Jeruzalem?«

»Drugod so imeli samo hiše, kamor so se shajali molit ob sobotah.«

»Tistim hišam pravimo shodnice.«

»Ob sobotah? — Zakaj ne pa ob nedeljah? Mi gremo ob nedeljah k maši.«

»Seveda mi, ki smo kristjani! Judje so pa soboto praznovali. Mi, kristjani praznujemo nedeljo, ker je Jezus na nedeljo od mrtvih vstal —«

»— in na nedeljo poslal Svetega Duha!«

»Tja v tempelj sta Marija in Jožef nesla Jezusa. Bog je v stari zavezi zapovedal, da so morali vsakega otroka, ki se je prvi rodil staršem, njemu darovati; ga nekako od Boga kupiti, da bi bolj zares vedeli, da je vse od Boga. Zato so morali Bogu nekaj v templju darovati.«

»Marija in Jožef sta nesla dva golobčka, ker sta bila revna.«

»Kdor je bil bogat, je moral darovati goloba in jagnje; kdor pa je bil reven, je namesto jagnjeta lahko daroval golobčka ali grlico. Marija in Jožef sta bila revna in sta zato nesla dva golobčka.«

»Reven biti, ni nič grdo,« poudari Zlatorepček in pogleda skoraj s ponosom na zelo oguljene hlačice, oblečene kar na golo, in se mu kar nekam dobro zdi.

»Samo greh delati, je grdo!«

»Tja v tempelj je prišel takrat tudi star možiček, Simeon. Bog je bil temu starčku v srcu razodel, da ne bo prej umrl, da bo s svojimi očmi videl Jezusa. In zdaj je prišel v tempelj, pa je vzel Jezusa v naročje in rekel: Zdaj pa rad umrjem, ker sem videl Odrešenika.«

»Kdo pa mu je povedal, da je ta otrok Odrešenik?«

»Sveti Duh mu je povedal!«

»In ta starček je rekel takrat, da je Jezus luč, ki bo razsvetlila narode!«

»Saj je Jezus tudi sam dejal nekoč pozneje, ko je bil že velik in je učil: Jaz sem luč sveta, kdor hodi za menoj, ne hodi po temi.«

»Zato na Svečnico v cerkvi blagoslavlja in prižigajo sveče in gredo z njimi v procesiji po cerkvi.«

»Kako je Jezus luč?« ne gre v glavo Bernadku.

»Kdor ima luč v temi, ta vidi; če pa mu luč v temi ugasne, ne vidi več. — Kdor veruje, kar je Jezus učil, ta tudi vidi iti v nebesa; kdor pa ne veruje, je

kakor v temi brez luči in ne vidi pota v nebesa: ne ve, kaj naj naredi, da bi prišel v nebesa.«

»Pa Ana je bila tudi zraven, stara ženica, vdova,« se vtakne vmes Jerčkina Špelica.

»Seveda je bila; kaj pa bi bilo, če ne bi bilo žensk zraven,« jo piči Grahut. — — —

»Drugo nedeljo se začnemo pa že pripravljati na Veliko noč. S Svečnico se neha božična doba, potem pa je že nekako priprava na Veliko noč. Drugo nedeljo bo vijoličast plašč pri maši. To nas opominja, da moramo delati pokoro. Tri so take nedelje; pravimo jim predpostne ali predpepelnične nedelje. Potlej pa pride štiridesetdnevni post, ki je pa prav prava priprava na Veliko noč. Začne se s pepelnično sredo.«

»Prej je pa predpust.«

»V predpustu je pa debeli četrtek, ko se ‚špehovka‘ je,« se dobro zdi Grahutu.

»Kakšen debeli četrtek?« vprašuje Cilo.

»Takšen! Zadnji četrtek pred pustom je debeli četrtek! Takrat se ‚špehovka‘ je, pa babo žagajo!«

»Jej, kakšno babo, kje, kako jo žagajo?«

»Kakšno, kje, kako? Najbolj debelo žensko v fari jo na ta dan žagajo na mostu pred gradom, prav ko poldne zvoni,« razlaga Tone Grahut.

»Jej, bomo šli pa gledat!«

»Menda vsaj,« jih bodri Tone Grahut, ki je v teh rečeh dobro poučen, zakaj predlanskim je šel sam gledat, kako babo žagajo, pa so medtem doma ‚špehovko‘ pojedli.

»Katero bodo letos?«

»Petrovo Lizo,« določi Tone Grahut.

Nekateri se muzajo, nekateri dvomijo, nekateri verujejo.

»Predpust se pa konča s pustom. Takrat nekateri ljudje norijo.«

»Pust — vseh norcev god!« razloži Grahut.

»Takrat bo tudi tvoj god,« ga dregne Koprivčev Mirko, ki je še vedno malo hud nanj zastran ‚Salomona‘.

»Tudi malo, ljubi moj Salomon!« mu prikima Grahut in ga tako krepko objame, da Mirko kar zastoče.

Venceslav Winkler:

Čudodelni demant.

(Pravljica.)

ivel je knez, ki je sovražil drago kamenje, zlato in srebro. Bil pa je vseeno bogat in mogočen in je imel zemlje za tri kraljestva. Nikoli jih še ni prehodil in tudi ni nikoli zaželel takega romanja, čeprav je imel vozove in konje.

Takrat so našli nekje v gorah prečudno lep demant. Bil je svetel, da je sonce ugašalo pred njim. Ljudje so strmeli in se križali, nazadnje so ga nesli knezu.

»Razbijte ga!« je mrzlo ukazal in se ni niti ozrl nanj.

»Prejasni knez!« so zatrepetali reveži, ki so ga našli.

»Razbijte ga!« je neusmiljeno priganjal knez.

Žalostni so se umaknili gorjani in odšli domov.

Služabniki so pa pobrali demant in ga nesli knezovemu kovaču.

Mož je pljunil v dlan in zgrabil za kladivo.

»Bomo videli!« je rekel.

Udaril je in je mislil, da ga je zdrobil, a ga ni. Samo prav rahla lisa se je poznala tam, kamor je palo kladivo in tista lisa je zagorela v nerazumljivi luči.

Kovač se je popraskal in udaril še drugič in tretjič. Zmeraj zastonj. Demant je bil še cel, samo malo ga je oprasnilo kladivo. In še bolj se je svetil.

»Nekaj posebnega,« se je ustrašil kovač.

»Nekaj posebnega,« so pritrdili služabniki in so šli knezu praviti, da je demant še zmeraj cel in da ga niti kovač, ki je najmočnejši človek v deželi, ne more razbiti.

»Otroci ste vsi skupaj!« se je razsrdil knez. »Sam ga bom.«

Šel je na dvorišče h kovaču in spremstvo za njim. Kovač mu je dal kladivo, ki ga je knez komaj vzdignil. Udaril je po demantu, rahlo je zazvenelo, ampak, ko so pogledali, so videli, da je še zmeraj cel in da se še bolj sveti kot prej.

»Pa je res nekaj posebnega,« se je zamislil knez. »Ampak razbiti ga moramo. Že zato ga moramo, ker je taka navada in smo doslej delali zmeraj tako. Dajmo!«

Kovač je prinesel kladiva in so vsi razbijali po dragem kamenu. Vroče jim je postajalo, pot jim je lil po obrazih, demant se je pa zmeraj bolj svetil in je bil lepši kot sonce.

»Prav za prav ga je škoda,« je pomislil nekdo glasno.

»Kaj?« so planili nadenj. »Tako govoriš? Ne veš, da je taka navada? Stare svetinje nam bi rad pobral, stare navade pregnal! Proč s teboj!«

In so mu raztrgali obleko in ga zapodili.

»Pa je res nekaj posebnega in ga ne bomo mogli razbiti,« je ponovil knez, sedel na tla in začel pre-mišljevali. Tudi dvorjani so sedli in pre-mišljevali.

»Tako bo,« je odločil vladar, »v zemljo ga zakop-ljemo, devet sežnjev globoko. Tam ga ne bo nihče našel. In kje daleč, daleč. Sredi gozda nekje.«

Še tisti dan so ga zakopali sredi gozda. Zemljo so lepo poravnali, da se ni prav nič poznalo. Potem so zadovoljni odšli. Knez se je veselil, da je svet rešen.

Demant pa ni umrl. Iz vsega gozda so se stekali sokovi vanj, da je postajal zmeraj močnejši. Toliko luči se je nabralo v njem, da je prodrla devet sežnjev navzgor in prišla na sonce. Tam je še bolj zažarela in razsvetlila ves gozd.

Gorjani so videli svetlobo in so prišli gledat, kaj je.

»To je čudodelni demant,« so takoj spoznali. Stali so nekaj časa na tistem mestu, kjer je svetloba vrela iz zemlje, gledali so drug drugega in ko so šli domov, so peli in vriskali. Od takrat se jim je zdel svet vse bolj svetel in lepši kot včasih.

»Zdaj bo pri nas lepo,« so mislili. Nikomur niso pravili o veliki luči sredi gozda, bali so se kneza.

Večkrat so obiskali gozd. Ko je bila slaba letina, so šli vanj, kadar so bili žalostni, zmeraj, v vseh težavah in potrebah.

In je bilo res lepo.

Svetloba je pa rasla in rasla, da je vsako noč gorelo nebo v zlati luči. Knez neko noč ni mogel spati, vstal je in šel k oknu in videl velikanski sij.

»Gori, gori!« je začel klicati.

Prihiteli so služabniki, opazovali ognjeno nebo in se tresli od strahu.

»To je nekaj posebnega!« je spet vzdihnil knez.

»Gori!« so trdili služabniki.

»To je komaj ogenjček, to šele bo požar!« je kričal dvorni norec.

Končno so šli gledat. Prišli so do gozda, kjer je bil zakopan demant.

»Seveda,« se je spomnil knez, »to je demant!«

Izkopali so ga. Devet sežnjev globoko je bil.

»In ko bi se vsaj malo umazal! Še lepši je kot prej!« je vzkliknil knez, ko ga je vzel v roko.

»Ampak razbiti ga moramo!« so mrmrali dvorjani. »Navada je taka, navade ne smemo izpremi-
ajati.«

»Kakopa!« je pritrdil knez.

Vrgli so ga v morje, v globoko morje. Zastonj. Voda se je razčistila, prav do dna se je videlo in se je demant prečudno lesketal. Prišel je mimo ribič, skočil je na dno, izvlekel ga in ga prinesel knezu.

»Uničiti ga moramo, navada je taka, navade ne smemo izpreminjati,« so rekli dvorjani.

Vrgli so ga v stope.

»Zdaj se bo zdrobil,« so rekli.

Zaropotalo je in utihnilo. Ustavilo se je. Pregledali so vse in so videli, da je demant še cel in da se neznansko sveti.

»Vseeno ga moramo uničiti,« so škripali dvorjani.

Pa če so poskušali tako ali tako, demant je ostal zmeraj cel in se je svetil do groze, da so ljudje

zaslanjali oči, ko so stali pred njim. Več ko je pretrpel, močnejši je bil.

Nazadnje se je knez omehčal.

»Vrnite ga gorjanom!«

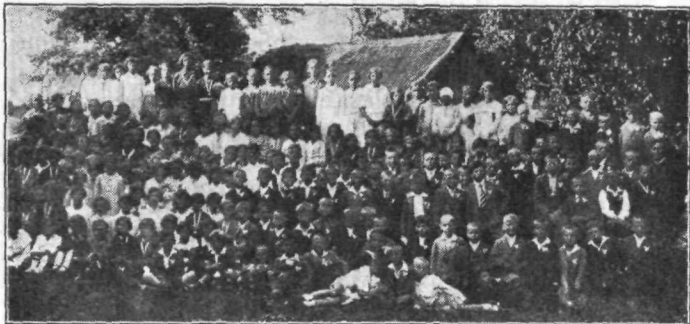
Poklicali so jih. Z velikanskim veseljem so ga odnesli. Postavili so ga na najvišji hrib, da jim je bil za drugo sonce.

Od tistega dne ni nihče več zašel z doma — — —

Marijin vrtec.

Marijin vrtec v Cerknici. Je že 3 leta, kar smo ustanovili v Cerknici Marijin vrtec. V Marijinem vrtcu nas je vpisanih okoli 300 dečkov in deklic. Zelo se veselimo, kadar g. katehet oznanijo shod in skupno sv. obhajilo. Pri shodu najprej molimo in deklamiramo. Potem gledamo kino, kakaterega nam napravijo gosp. Kirar. Poleti smo se dali tudi slikati. G. Kirar so rekli, da bodo dali sliko v Angelčka. Vse čitatelje Angelčka lepo pozdravlja, najbolj pa gosp. župnika Viktorja Turka — Zofija Šparemblek.

Kako je bilo ob našem sprejemu v Marijin vrtec?

Povedati vam moram, ljubi bratci in sestrice, ki ste raztreseni po vsej naši prelepi Sloveniji in še zunaj nje, kakšno slovesnost smo imeli pri nas v Boh. Bistrici na

praznik Kristusa Kralja. Že dolgo smo se veselili, da bi bili sprejeti v Marijin vrtec. Vroč želja se nam je na praznik Kristusa Kralja vendarle izpolnila. Zjutraj smo vsi prejeli ljubega Jezusa v sv. obhajilu in Ga prosili, naj nam nakloni vsaj del tiste ljubezni, s katero je On ljubil svojo nebeško Mamico. Popoldne smo se zbrali pred župniščem. Med slovesnim zvonjenjem smo odšli v cerkev. Naši dolgi vrsti pa se je pridružil še Marijin vrtec s Koprivnika. Ko smo prišli v cerkev, smo najprej zapeli nebeški Gospe:

»Ti, o Marija...« Nato so nam g. voditelj v lepih besedah obrazložili, katere cvetlice naj najbolj krase naš Marijin vrtiček. Po nagovoru smo slovesno obljubili Mariji ljubezen in zvestobo. Dobili smo svetinjice, katere nositi je naša čast in veselje. Slovesnemu sprejemu so sledile nato še pete litanije, pri katerih smo vsi odpevali. Končno smo zapeli še našo himno: »V Marijinem vrtcu cveto...« Vidite, takšen je bil naš sprejem. Nič se ne bom zlagal, če rečem, da smo bili tedaj vsi veseli in srečni. Povem vam še to, kaj mi je moja mama dejala po slovesnem sprejemu. Rekla je, da je to tudi zanjo eden izmed najlepših dni v njenem življenju in mi naročila, da moram odslej naprej vedno gledati na to, da ostanem Mariji vedno zvest otrok — kajti:

»Kdor otrok je zvest Marijin,
ta se smrti ne boji!«

Vse bratce in sestrice in Vas g. urednik prav lepo pozdravlja Janko Markelj, učenec III. razreda v Boh. Bistrici.

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Računska uganika.

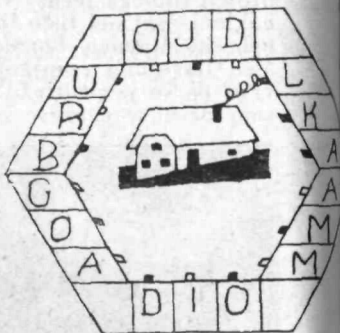
(Rueh Dušan, Ljubljana.)

Dva dečka sta poslušala kukavico in štela, kolikokrat jima bo zakukala. Prvemu dečku je zakukala 11, 1, 15, 6, 24. Drugemu pa je zakukala 14, 10, 18, 1, 15. — Kako je ime dečkoma?

2. Sneženi mož.
(Čampa Ivan — Bloke.)

3. Dom.
(Melik Ivan — Barje.)

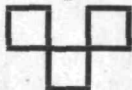

Urednik je sedaj:
Ljubljana, Sv. Petra
cesta 91 in ne več
Kolezijska ulica 1.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo v teku 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Rešitve iz 4. in 5. številke.

1. Jasec: Dete nam rojeno je.
2. Tajna pisava: Breza, jelen, Elida — Brez dela ni jela.
3. Vžigalice:

Rešili so vse tri uganke. Sv. Vid (Cerknica): Makovec Jožefa.
— Pišce: Richter E., Albert R., Sepetavc Fr., Podvinski A., Kostrevec Ter., Vrstovšek Ton., Zupan Iva, Urek Mar., Rovn Mar. — Celje: Lovčič Al., Knez Mar., Jazbinšek A., Butkovič Mar., Leskovšek Amal., Golob O., Majcen Stef., Prezelj Mar., Superger A., Posnig Lj., Cocej P., Ropas Ev., Gorjanc Mat., Zabukovšek N., Kožuh A., Skruba Már., Hubad Sl., Čanjevac N., Žekar V., Hajnšek Er., Zolnir Ter., Gologranc Mir., Voga St., Frölich Iv., Lettig Sl., Lednik Lj., Arnšek Ant., Povh Mar., Zupanc Mar., Vipotnik N., Košutnik V., Pibrovec D., Veber M., Dečman St., Tovornik Iv., Belaj St., Borlak Ana. — Slovenjgradec: Puncer Alb. — Tržišče: Besov Cv. — Kdovekje: Tršinar B. — Metlika: Stepan Ant. (2). — Teharje: Dobrotinšek Mar., Faktor Ant. (1). — Zagorje: Strašek Mar., Mihelčič Pav. (1). — Celje: Vodopivec Lj.

Izžreban je Tršinar Bogomir od Kdovekje.